

...

Ale zpět k roku 1990. Materiál byl nafilmován, ale... nikdy nebyl odvysílán. Někdo měl velikou touhu, aby se něco podobného nikdy nedostalo mezi veřejnost. Ale vlastním videokazetu tohoto interview a nyní ho lze shlédnout na mých [www stránkách](http://www.levashov.info) www.levashov.info.

21. Ahoj, Německo!

V srpnu byla má cesta do Německa konečně připravena. Němci mi dali sice najevo, že by nejradši pozvali jen mne, ale já trval na tom, aby se mnou mohli přijet i další, což bylo nakonec akceptováno. Rozhodl jsem se s sebou vzít dva lidi z Moskvy, které jsem již začal vyučovat základy mé práce, a dále pak přítele z Charkova - byl prvním člověkem, který prodělal transformaci mozku. Jmenovali se Sergej, Vladimír a Igor.

Záměrně neuvádím jejich příjmení – později pochopíte proč. První dva zmiňovaní se mnou jeli do Maďarska, ten třetí mě požádal, aby mohl jet se mnou, když jsme spolu začátkem srpna přijeli do Charkova, abych si převzal řidičský průkaz a setkal se s několika přáteli z mojí úplně první „transformační“ skupiny.

Měl jsem důvody k tomu, aby se mnou mohli jet i přátelé, protože pro uskutečnění svých plánů jsem kolem sebe potřeboval lidi, na které jsem se mohl spolehnout a kteří by mi nevrátili kudlu do zad v tom nejméně vhodném okamžiku – třebaže pro zradu není nikdy vhodný okamžik. Rozhodl jsem se provést se zmiňovanými test jejich spolehlivosti.

Ve skutečnosti byl právě toto ten hlavní důvod k tomu, proč jsem Sergeje a Vladimíra vzal s sebou do Maďarska. Již během cesty mne některé aspekty jejich chování zarazili, ale nevěnoval jsem těmto „momentům“ zvláštní pozornost – potřeboval jsem spatřit jejich pravou tvář. Jistě, mohl jsem na ně nahlížet různými způsoby a pak z toho vyvodit patřičné závěry (a to jsem také, abych byl upřímný, udělal), ale vždy vnímám jako důležité, že člověk by neměl dopředu předjímat chování někoho, aniž by mu dal šanci, tj. počkat až na čin samotný.

Člověk by měl být zodpovědný za své jednání (skutky, činy), a ne za pouhé myšlenky o možných činech. Stále totiž existuje malá šance, že se člověk v poslední chvíli rozhodne jednat správně, tj. v protikladu se svými nečistými úmysly. Třebaže takovýto zázrak je velmi vzácný, není dobré brát člověku šanci na jeho uskutečnění. Vždy jsem tomu věřil a věřím tomu i nyní, nicméně jsem neměl v této situaci moc času a tak jsem se rozhodl pro zmiňovaný psychologický test.

Bylo mi jasné, že kdybych necenzuroval své chování k takové osobě, nepřineslo by to kýžené výsledky. Jetliže bylo pro určitou osobu výhodné se mnou trávit čas, protože k tomu měla svoje důvody, začali by si dávat víc pozor, kdybych jim otevřeně dával najevo svojí nespokojenost. Také jsem nechtěl lidi kolem sebe pořád jen sledovat a kontrolovat, chtěl jsem jim věřit a mít jistotu, že mě nezradí. Proto, a pokusím se být stručný, jsem se rozhodl pozorovat jejich chování v různých situacích, a to vše pak vyhodnotit. Když jsem si pak o nich udělal obrázek, obeznámil jsem je s ním. V takové situaci, která je prostá jakékoliv negativní reakce, člověk rychleji ukáže svou pravou tvář. To byl můj plán a ten jsem začal uskutečňovat.

Ponořil jsem se do příprav na cestu. Pan Steuler poslal pozvání pro všechny, které jsem chtěl, aby jeli se mnou, a začal jsem řešit problémy s vyřizováním německých víz. V roce 1990 už existovali osoby, které za vás vyřídili (samozřejmě za příslušný obnos peněz) veškeré papírování ohledně víz. Když pak přijel můj student z Charkova, ukázalo se, že nemá potřebný pas. A toto se opět dalo vyřešit velice rychle, protože existovalo mnoho malých firem, které za úplatu vše zařídily.

Jenže náš charkovský „žadatel“ neměl bohužel peníze ani na lístek, ani na pas. Neřekl jsem nic, vše jsem zaplatil ze svého, ale v duchu jsem si udělal první čárku na jeho vrub. Možná se jen v životě dostal do složité situace (v životě se může stát cokoliv) a cesta do zahraničí se „nenaskytne“ každý den. Proč tedy nepoci tomuto člověku, řekl jsem si, ale začal jsem ho od té chvíle pozorovat bedlivěji. Ve finále jsme měli všichni pasy i letenky Moskva - Frankfurt nad Mohanem.

Je zajímavé, že můj příjezd do Německa byl filmován stejným štábem, který točil i na tiskové konferenci Fondu Populární Medicíny a kterýžto byl i svědkem mého vyjádření ohledně regenerace ozonové vrstvy planety. Bylo s podivem, že nezapoměli na má slova i na to, co se s ozónovou vrstvou stalo.

A tak jsme vykročili směrem do neznáma. Začala nová kapitola života, tedy alespoň pokud šlo o ten můj. Přinesla mi mnoho zklamání, ale i radosti – tedy věci, které se dějí v životě každému. A tak pokud si dobře vzpomínám, 30. srpna 1990 jsme my čtyři překročili hranice a prošli celní kontrolou.

Norbert Steuler se s námi setkal na letišti ve Frankfurtu. Doprovázela ho tlumočnice, Němka ruského původu. Nastoupili jsme do minibusu a pokračovali v cestě. Jedné věci jsem si všiml okamžitě. Všude bylo neuvěřitelně čisto – nikde žádné pohozené papírky. Ta čistota všude kolem budila téměř dojem vyumělkovanosti. Ze všeho nejvíce jsme byli ohromeni kvalitou německých silnic. Dálnice byly tak skvělé, že jsme měli v našem minibusu spíše pocit letu. Žádné díry či jiné nerovnosti. Když jsem zavřel oči, měl jsem pocit, že se vozidlo zastavilo a nejede nikam. Cestování po takových cestách přinášelo potěšení, bylo to jako z jiného světa. Postupně jsme míjeli rozličná malá města, několik hodin jsme jeli k jihu.

Byli jsme ubytováni v malém hotelu v městečku Muhlacker, nedaleko kanceláře firmy našeho hostitele. Norbert Steuler bydlel poblíž v pěkném jednopatrovém domě. Po cestě jsme se občerstvili, odpočinuli a vyrazili do města – bylo situováno v podhůří Alp. Vedle našeho hotelu protékala říčka plná pstruhů – to nás velmi překvapilo. Mohli jsme také spatřit ruiny bývalé pevnosti a strážních věží na přilehlých kopcích. Tato část Německa se nazývá Schwarzwaldgrund (země černých lesů). Celá okolní krajina na nás udělala velký dojem.

Následující den jsme zajeli do kanceláře firmy a začali se probírat programem naší návštěvy. Pan Steuler naplánoval řadu setkání, samozřejmě byla nastolena i otázka týkající se léčení. Byl jsem požádán, abych začal léčit jeho syny, tchýni a tchána a pár dalších známých. K tomu se ještě přidali známí ruského původu překladatelky Iriny, kteří se rovněž chtěli účastnit léčebných seancí.

Ještě jednou jsme vše probrali z pohledu našich společných zájmů, hovořili jsme o možnostech vytvoření těch či oněch psi-zařízení nebo nových mnou „obohacených“ výrobků, které by mohli být zajímavé pro německý průmysl. V plánu bylo i setkání se šéfem autokoncernu Porsche, během kterého by mu bylo nabídnuto zařízení redukující emise výfukových plynů, zvyšující výkon motoru a vytvářející nezbytné podmínky pro dokonalé spalování směsi plynů. Tato zařízení již byla předtím odzkoušena a ukazovala velmi povzbudivé výsledky.

Navíc se pan Steuler domluvil s kosmetickou továrnou na výrobě nové řady šampónů, které by využívali moje metody. Před námi byla I řada dalších setkání: s ministrem zdravotnictví Swarzwaldgrundu, s vedením privátního institutu parapsychologie ve Frankfurtu (jediným institutem svého druhu v Německu), s lékaří zabývající se problematikou AIDS, s německým multimilionářem panem Norst Baulingem, se kterým už jsme se předtím sešel v Moskvě – už tam projevil zájem o můj přístup k léčení řady nemocí, které byly z pohledu moderní medicíny vnímány jako nevléčitelné.

Toto byl tedy předběžný program naší návštěvy. Další záležitostí, kterou jsme spolu probírali, byla i otázka podniku se společnou majetkovou účastí. Nikdo z nás nehovořil německy, v této oblasti nám hodně pomáhal manžel tlumočnice. Vzhledem ke skutečnosti, že jeho žena byla velmi vytížena prací v kanceláři, organizoval pro nás výlety do několika přilehlých německých měst v době, kdy jsme neměli žádné oficiální schůzky. Byl pro nás důležitý spojovacím článkem.

Marnými se neukázaly ani všechny mé přípravy, které předcházely cestu do Německa. Vše, co jsem si v Maďarsku pořídil, se mi tady velice hodilo, protože důležité schůzky vyžadovaly i určitý standart pokud jde o oblékání. Nicméně se objevil drobný problém, protože můj charkovský student neměl zcela „nepředvídané“ ani peníze, ani náležitý oblek. Musel jsem mu ho koupit. Zcela nečekaně si vybral takový, který doslova „spolykal“ všechny moje nemalé úspory. Neřešil jsem však otázku peněz, považoval jsem zkrátka za důležitější, abychom dobře vypadali. Stejně uvažovali i moji společníci...pokud jde o moje peníze: dostanu se k tomu později, chtěl jsem vědět, jak projdou testem týkajícího se peněz...

Brzy jsem měl několik pacientů. Němci se vůbec nezajímali o moje výsledky, kterých jsem dosáhl v USSR. Vnímali jsem jejich nedůvěru, když jsem hovořil o možnostech vyléčení se z té či oné choroby. Proto, abych upoutal jejich pozornost a ukázal jim, že skutečně dokážu to, co říkám, nabízel jsem pacientům velkou slevu. Mohl jsem se sice „naparovat jako kohout“ a říkat, že moje práce si zalouží být „patričně“ ohodnocena, protože má svojí cenu, ale toto by určitě nebylo z taktického hlediska správné. Nejprve jsem musel dokázat, že něco umím, a až pak jsem si mohl stanovovat podmínky.

Udělal jsem to tedy tak a začal pracovat. Prvními pacienty byli Němci ruského původu, kteří většinou neměli moc peněz. Prosto jsem nastavil minimální poplatek za sezení na 100 marek. Zvolená strategie se ukázala být efektivní. Lidé, kteří na sobě pocítili vliv mojí práce, se o to začali dělit s ostatními. Netrvalo dlouho a měl jsem něco jako ordinaci v prostorách firmy pana Steulera. Denně jsem míval 10 - 15 pacientů, a i když ne každý za mojí práci zaplatil, vydělal jsem si za pár dní v Německu nějaké peníze.

Od toho okamžiku bylo vše jednodušší, protože příjmy začaly převažovat nad výdaji. Především, byl jsem to já, kdo byl odpovědný za výdaje naší skupiny. Nijak jsem se od ostatních nevyčleňoval a na všem jsme se podíleli rovným dílem. Moje popularita se pak rozšířila i mezi „německé“ Němce. Neměl jsem ve zvyku postupovat vpřed na úkor druhých („šplhat po zádech druhých“), proto bylo vždy mým cílem získat finanční nezávislost, protože umožňovala ochránit i mojí osobní nezávislost.

Bylo to tak výhodné i pro naše hostitele – značně se snížily výdaje spojené s naší skupinou. Z toho důvodu se snažili podpořit mě a vycházli mi maximálně vstříct, pokud se jednalo o organizaci mých pracovních aktivit. Když bylo potřeba, měl jsme při práci s „německými“ Němci k dispozici tlumočníci.

Navštívili jsme automobilku Porsche, leč mé návrhy se neseťkali se zájmem ze strany „místních“ inženýrů. Jejich neporozumění vyústilo v jejich odmítnutí-zamítnutí. Nebyli schopni porozumět tomu, že zařízení nemusí být přímo spojeno s motorovým systémem a přesto ho může ovlivňovat. Pro disciplinované mozky německých inženýrů to byl nepřekonatelný problém. A jak se ukázalo později – nejen pro německé mozky! Vše, co nezapadalo do jejich obrazu o pojetí světa, nemělo nárok na existenci. A to i navzdory skutečnosti, že tyto fenomény ve skutečnosti existovaly a fungovaly. Ale to byla bezvýznamná „maličkost“, která mohla být hned zapomenuta, aby si člověk uchoval klidnou mysl.

Nicméně, při setkáních s různými lidmi jsem získával cenné zkušenosti. Ve skutečnosti jsem schopen vnímat mnoho věcí telepaticky. A telepatické vnímání nemá žádná lingvistická omezení. Jednoduše se na danou osobu naladíte a „zřít“ co si myslí jaké starosti ho trápí, atd. Jistě, v té době jsem neměl detailní porozumění tohoto procesu. Jednoduše, hodně lidí mi to řeklo a já začal postupně odpovídat na dotazy, které nebyly vyřčeny. Mnohdy bylo pro mě těžké rozlišit mezi tím, co daná osoba říká a tím, co si myslí. Jakmile jsou myšlenky v hlavě, jsou pro mě jako „vyřčené“. Pro většinu lidí je tento fenomén neznámý.

Není to tak, že bych se automaticky „dostal“ do hlavy každému, koho potkám. Považuji obsah mozku za osobní věc každého jedince, ať už je v jakékoli pozici, bez ohledu na to, čemu věří či nevěří. Ale když konverzujete s určitým člověkem nebo skupinou, automaticky se naladíte na jejich myšlenky, od čehož se pak odvíjí i způsob a jazyk, který pro komunikaci s nimi používáte, aby tomu porozuměli. Z tohoto důvodu nejsou nikdy moje vysvětlení určitých jevů stejná, protože nejsem schopen opakování, neboť různí lidé mají různé úrovně vzdělání, odlišnou kapacitu pro analýzu a porozumění nových konceptů.

Je jednoduše nemožné odstranit z lidských mozků zastaralou „databázi“/(východisko/koncept), i když je třeba mylná. Je třeba najít ty oblasti vnímání, které existují jak v těch starých, tak i v těch nových konceptech. Teprve poté by měl člověk vystavět nové základy, které by postupně vytlačily ty staré s použitím původních „mostů“, a potom pro ně najít nová vysvětlení, která již existují v mozku daného člověka. Člověk by to také neměl dělat moc zhurta/prudce, protože lidský mozek má své omezené možnosti, pokud jde o flexibilitu. Toto je jediný způsob osvícení skrze vědění, proto

by překročení těchto limitů nadělalo škody.

Když skupině něco vysvětluji, je důležité „projít/uvědomit si“ všechny možnosti lidského vnímání a tomu pak přizpůsobit strategii, aby mému výkladu rozumělo co nejvíce lidí. Tímto způsobem však nevyhnutelně dochází ke zpomalení procesu poučení/osvícení, protože musíte brát zřetel na většinu, i když by třeba někteří měli kapacitu na víc. Abyste se vyhlili této situaci (kdy respektujete zájmy těch méně připravených), potřebujete často použít tzv. „komplexní“ metodu předávání „komplexních“ znalostí/vědomostí.

Slovem „komplexní“ zde mám na mysli asi toto. Když je nezbytné obeznámit osobu či skupinu s nějakým fenoménem, zatímco někteří nejsou ještě na vstřebání takové informace připraveni, udělám to, že sdělím vše, co považuji za důležité, načež si z toho každý jednoduše vezme to, na co je připraven. Kromě toho, lidský mozek není schopen registrovat informace, kterým není schopen porozumět. Někdy se stává, že si člověk ani nezapamatuje nic z toho, co bylo řečeno.

Tato metoda se jeví jako efektivní, protože není jednoduše možné se věnovat každému individuálně, proto si každý odnese jen to, na co má. Různí lidé tak dosáhnou různé hloubky porozumění. Je zde ještě jedna důležitá věc – obrázek, který si z toho kdo vytvoří, bude stejný, lišit se bude pouze mírou schopnosti a připravenosti jednotlivce informace vstřebat. Člověk zapomene to, co považuje za „nedůležité“, ve skutečnosti to ani nevnímá.

Stejně tak, je-li v publiku „cizinec“, ať už je to provokatér nebo „nepřátelský agent“, jeho negativní program je doslova vymazán z paměti. Oni „jednoduše“ zapomenou na svůj úkol a jejich nahrávací zařízení zaznamenají pouze „bílý šum“! Jak jsem se později dozvěděl, stěžovali si, že se z „nějakého“ záhadného důvodu nic nenahrálo, že zařízení se zcela „nevhodně“ porouchalo. Nepřestali se divit, proč problémy měli POUZE oni a že jen POUZE oni zapoměli důležité informace.

K těmto událostem docházelo i v Německu, což znamená, že zmiňovaný fenomén nezáleží na používaném jazyce. Více jsem pak pochopil po mé dlouholeté zkušenosti života v USA...

Bohužel, inženýři z koncernu „Porsche“ nebyli schopni porozumět principu fungování mého zařízení, dokonce se ani nepokusili ho vyzkoušet.

Další schůzka byla s vedením institutu parapsychologie (v té době jediného v Německu) nedaleko Frankfurtu. Na začátku setkání nás ředitel s asistentem hrdě a s pompou obeznámili s „úspěchy“ institutu, v podstatě se jednalo o sérii přednášek na různá témata z oblasti parapsychologie ve světě se vyskytujících. Žádný vlastní výzkum ani vůbec nedělali. Spokojeni sami se svým výkonem při prezentaci mi pak shovívavě poskytli prostor s tím, že by i moje informace snad mohli přinést něco „zajímavého“, a tak jsem jim začal vyprávět o svých úspěších a praktických výsledcích.

Docela mne překvapilo, že se během mé řeči jejich tváře stávaly víc a víc zasmušilé. Úplně se „odpojili“ a přestali mě vnímat v momentě, kdy jsem hovořil o možnostech transformace mozku, které dávají člověku nové možnosti, jedněmi považované za projev božského, jinými za ďábelská pokušení!

Řekl jsem jim o možnosti člověka vidět vnitřní orgány na jakékoliv úrovni a dokonce i možnosti tyto procesy ovládat, o možnostech přesunu z přítomnosti do minulosti a budoucnosti, či ovlivňovat přírodní/přirozené procesy na téměř jakékoliv úrovni, atd. Svoji řeč jsem ukončil nabídkou na možnost zorganizovat pro Němce kurzy na platformě jejich institutu. To pro ně byla poslední kapka. Pan ředitel mne (s pro Němce neobvyklou mírou emocionality) začal přesvědčovat, že by o podobnou transformaci mozku v Německu neměl nikdo zájem!

Vlastně mě taková reakce ani nepřekvapila, ale pan Norbert Steuler byl velmi zklamaný. Zaregistroval jsem, jako by začal litovat, že mě do Německa vůbec pozval. Ještě víc „ztrácel zájem“, když mu osazenstvo institutu začalo vyjadřovat svůj postoj na plánovanou schůzku s ministrem zdravotnictví Schwarzwaldgraundu. „Hlavní parapsycholog“ nás začal utvrzovat v přesvědčení, že německá medicína takovéto metody neuznává. Měli s tím vskutku zásadní problém a důrazně nám nedoporučovali plánovanou schůzku uskutečnit.

Schůzka se uskutečnila den na to. Naši němečtí hostitelé tím po předcházejících událostech na

institutu nebyli moc nadšeni, byli si jisti negativním výsledkem. Nicméně, ke schůzce došlo. Pan ministr byl menší, postarší muž. Spolu s ním tam byl i jeho asistent. Začali jsme hovořit o problémech moderní medicíny, o chybném přístupu lékařů k otázce povahy a podstaty chorob atd. Mile mne překvapil svou reakcí a porozuměním, a tak se rozhovor odvíjel v plodném duchu a my se mohli dotknout řady životně důležitých témat. Hovořil jsem o svých metodách a on mě následně požádal o předvedení svých diagnostických metod (a následné práce) na něm samotném. Provedl jsem tedy kompletní sken jeho organismu s patřičným výkladem.

Informace, které jsem mu poskytl, ho velmi překvapily, následovala další debata, nyní v mnohem přátelštějším duchu. Objasnil mi, že se v poslední době začala v Německu alternativní medicína objevovat a doporučil mi setkat se s prezidentem její asociace. Dal mi jeho telefonní číslo a slíbil, že mu zavolá, aby mu sám objasnil situaci.

Taková reakce pana ministra se kladně odrazila i na postoji mých hostitelů, kterým se opět navrátila dobrá nálada. Ale co kdyby byl pan ministr úzkoprsý? Vždyť podstata toho, co jsem říkal, zůstávala pořád stejná, nezměněná. S lítostí jsem pozoroval jejich reakci, protože oni se netrápili kvůli pravdě a skutečnému prospěchu mé práce. Více se starali o reakce oficiálních kruhů, protože jejich zájmem bylo vydělávat peníze, ne pravda jako taková. Obchod je holt obchod!

Po setkání s ministrem následovala schůzka s prezidentem asociace alternativní medicíny v Německu. Cestou na ní jsme obdivovali krásy úchvatné přírody. Centrum se nacházelo na břehu velkého horského jezera na hranicích mezi Německem a Švýcarskem. Zdejší městečko bylo rovněž čisté a úhledné, jezero a hory mu dodávaly zvláštní kouzlo. Schůzka dopadla dobře a otevřela se možnost další spolupráce.

Schůzka byla částečně připravena telefonátem ministra. Diskutovali jsme dokonce možné body spolupráce, ale později se stalo, že jsem s těmito lidmi ztratil kontakt, když jsem se v Moskvě přestěhoval do jiného bytu a ti, kdo znali mou novou adresu a na něž měla německá strana kontakty, nepovažovali za nutné upozornit mne, že je po mně shánka. Pravděpodobně pochopili, že by nebyli součástí mého týmu a rozhodli se, že se nevyplatí pokusit se mne kontaktovat, protože by na tom nic nevydělali.

Mezitím se vše odehrávalo podle plánu. Zúčastnili jsme se naplánovaných schůzek, pracoval jsem se svými pacienty a volný čas jsme trávili návštěvami do okolí tohoto malého města, byly pro nás také zorganizovány některé exkurze na lokální památky. Měli jsme štěstí – manžel tlumočnice Norberta Steulera, Vladimír, měl mnoho volného času a často nás bral do okolních městeček a obchodů jižního Německa. Když jsem začal přijímat pacienty, mí společníci - “účastníci” v “soutěži”, kteří ve skutečnosti neměli žádné podezření o existenci nějaké soutěže nebo jejich účasti v ní, vzali tento fakt nejprve s naprostým klidem, ale jen do doby, než mi pacienti začali platit.

Jakmile uviděli, že mé příjmy převýšili výdaje, jejich nálada byla den ode dne horší. Stalo se to obzvláště zřejmým, když mi několik pacientů zaplatilo za deset seancí dopředu. Když viděli v mých rukou tolik peněz, které si ihned v duchu přepočítali na rubly, jejich “trpělivost” došla k mezím – také chtěli takové peníze. Ale nikdo z nich v SSSR lidi neléčil, ačkoliv jsem jim často radil s tím začít, což byla důležitá podmínka pro vývoj kohokoliv. Popravdě, strategie a taktika při léčení osoby se nijak neliší od řešení jakéhokoliv jiného problému. Rozdíl je jen v úkolu samotném.

Práce s člověkem je pro začátečníky nejlepší metoda, jak se v mé metodě rychle a efektivně stát mistry. Ale oni v SSSR neměli nejmenší chuť s tímto začít, vždy si našli mnoho důvodů, proč neléčit lidi. Podle mého názoru, hlavním důvodem, proč nechtěli trávit čas studováním lidského organismu a praktikováním léčení byl ten, že se jim nechtělo pracovat za účelem získání zkušeností; a lidé by jim nezaplatili peníze, pokud by se jim nepodařilo prokázat, že opravdu něco umí.

Tak či onak, v SSSR lidi neléčili, ale když přišli do Německa, “najednou” měli z “nějakého” důvodu touhu s tím začít. Vysvětlovali, že se nudili, když celý den jen tak seděli a nic nedělali. Zeptal jsem se jich, proč neaspirovali na praxi léčitele v SSSR, ale nyní byli dychtiví se do toho bez zkušeností nebo výsledků pustit. Odpověděli, že je peníze nezajímají, že chtějí “jen” pomáhat lidem. Ale z nějakého důvodu se jejich touha projevovala jen směrem k Němcům.

Jasně jsem viděl důvody takového “náhlého” zapálení pro věc! Ale neřekl jsem jim nic a přinutil

je slíbit, že budou “léčit” lidi zadarmo. Ihned souhlasili. Bylo pro mě důležité vědět, jak daleko ve své chtivosti zajdou a kolik “bodů” výsledkem tohoto získají. Požádal jsem tlumočnicku, Irinu, aby poslala několik lidí namísto ke mně jim. Takto získali své první německé pacienty. Tou dobou jsme se již přemístili z hotelu do domu Steulerových známých, s nimiž jsem uzavřel dohodu – nájem bude odečten z účtu za léčení jejich rodiny. Tou dobou se již mezi Němci rozšířili zvěsti o mých úspěších při léčení a mí studenti se tohoto faktu rozhodli využít, protože mé jméno znalo málo lidí. Němci jen věděli, že se ve městě nachází nějaký ruský léčitel, který dělá zázraky: takže, předstírali být tímto ruským léčitelem. Zvěsti, že s ním také přijelo několik dalších léčitelů jim také pomohli. Podle jejich mínění, měli “obchodní talent” a nechtěli ztrácet čas drobnostmi. Od jejich prvních “pacientů” vybírali dvě stě marek za sezení, namísto “učení se” jak léčit lidi “zdarma”. “Zdarma” se z “nějakých” důvodů ukázalo být dvě stě marek za sezení a později – ještě více! Začali vydělávat peníze, “dobrý” byznys!

Myslím, že není třeba vysvětlovat, jaké byli výsledky jejich “ošetření”, ale to jim bylo jedno. Zajímalo je jen to, jak moc peněz budou schopni nahrabat. A fakt, že diskreditovali vše, co jsem se v Německu pokoušel vybudovat, jim vůbec nevadil. Když jsem viděl takovou proměnu, dokonce jsem litoval, že jsem trval na jejich účasti na cestě do Německa. Ale na druhou stranu jsem byl rád, že jsem tak rychle spatřil jejich pravou tvář.

Nespěchal jsem dělat předčasné závěry – chtěl jsem, aby naprosto odhalili své skutečné já. Mezitím jsem je pozoroval a rozděloval “body” bez toho, aniž bych řekl půl slova. A tato taktika fungovala výtečně! Ukázalo se, že tito lidé nejsou prosti chamtivosti. Tento fakt mě velmi mrzel. Když do někoho vložíte mnoho své práce a duše, chcete věřit, že si tato osoba vybere cestu světla a stane se vaším druhem ve zbrani: ale velmi často se ukáže, že lidé říkají pěkná slova, jen aby dosáhli něčeho, co nemůžou získat žádnou jinou cestou!

Vždy, když jsem byl svědkem věcí tohoto druhu, zažíval jsem skutečnou bolest a lítost, protože si osoba nezvolila cestu vývoje a kreativity, ale cestu konzumerismu a osobního prospěchu, která ji dříve nebo později přivedla do tábora sociálních parazitů. Proč je člověk tak slabý a proč upadá do nástrah připravených Temnou stranou tak snadno? Ve skutečnosti, vše, co “věčný pokušitel” člověku nabízí je tak primitivní a nevýznamné! A člověk je připraven zradit sebe, tvůrce, pro trochu pozlátka, které je k ničemu!

Tak či onak, mnozí jsou “koupeni” tím či oním druhem “třpytivé hračky”, velmi rychle zapomínajíc na rčení – není všechno zlato, co se třpytí! A jeden nemusí dělat nic zvláštního – pouze nespěchat uzavřít “smlouvu s ďáblem”, protože “ďábel” nedává nic zadarmo a jestliže něco dá, vezme si zpět neměřitelně více. Je tak těžké tomuto porozumět a trochu přemýšlet – co vlastním, co “ďábel” tak moc potřebuje? Duše to být nemůže, protože to by pak se „ďábel“ pokusil dohodnout s každým, protože duši má každý. To znamená, že Temné Síly nenahánějí duše, za použití jejich špnavých triků, ale to, co jsou nositelé duší schopni dělat.

Chtíč a závist jsou nejpříznivější terén pro Temné Síly, které velmi dovedně hrají na tyto pocity za účelem lapení duše člověka. Toto nejsou jen prázdné řeči na filozofické téma, ale naopak hořká realita. Šok z prosperity a vysokého životního standartu v Německu vyústil v mých studentech v prudkou touhu mít to vše za jakoukoliv cenu – i skrze podvod, zradu apod. Ale budoucnost ukázala, že jim nic z toho nepomohlo získat to, co chtěli...

Jistě, čisté německé domy s jejich krásnými malými zahradami, čistými cestami a chodníky, kde jste nezahlédli žádné odpadky, zapůsobily. Chodníky byly každý den čištěny detergentem, takže kdybyste na ně položili bílou košili, zůstala tak bílá jako předtím! Pro nás, Rusy, to bylo něco nemyslitelného, protože dokonce ještě naše generace pocíťova důsledky války* [[@46](#) The II World War (1939-1945). In Russia it is called the *Great Patriotic War*. Russia battled Germany for four long and bloody years—from June, 1941 to May, 1945, and won—but paid for this victory with over 30 million Russian

lives. (E.L.).]. Navzdory faktu, že ne každý žil v podmínkách mého dětství, životní podmínky většiny lidí nebyli nicméně o mnoho lepší. Jestliže měl někdo štěstí a vlastnil byt, ten byl většinou malý, ale lidé byli nezměrně šťastní, že ho mají, jako jsme byli my, když otec dostal byt o výměře 33.6 čtverečních metrů pro pětičlennou rodinu.

A životní standart poražených byl neporovnatelný se životním standartem vítězů v oné těžké válce, za niž mí lidé zaplatili třiceti miliony životů, mezi nimiž byli tři muži z mé rodiny, včetně mého dědečka z matčiny strany. Nedobrovolně se naskytá otázka: kdo vlastně tuto hroznou válku vyhrál? Když se porovná životní standart občanů SSSR a Německa, jednomu hlavou proběhne myšlenka – oni vyhráli. Jistě, životní standart Německa mohl vytvořit na občana SSSR v roce 1990 ohromný dojem, protože v té době nebyli v SSSR v obchodech žádné normální produkty, a nejen v odlehlých místech, ale také v Moskvě. Ale nikdy bych si nepředstavil, že toto vše na mé pomocníky, jak jsem o nich tehdy přemýšlel, zahraje takové špinavé triky.

Ve skutečnosti nepodvedli jen mě, tvrdíc, že chtějí jen pomáhat lidem, údajně za účelem nabytí „zkušeností“ s léčbou pacientů, ačkoliv jak jsem již zmínil, takovýto entuziasmus se u nich v Rusku neprojevoval. Samozřejmě jsem rozuměl, že lhali, ale potřeboval jsem vidět, kam až budou hnáni svým chtičem připraveni zajít. Také nebyli schopni klidně spát kvůli myšlenkám, že já jsem vydělal peníze a oni ne. Vůbec se nezamýšleli nad tím, jak a proč přijeli do Německa. Něchtěli rozumět jednoduché věci; Němci pozvali jen mne, ne je, oni tam byli jen díky mně. Vykonávat něco a postávat poblíž není jedna a tatáž věc, jak by ti, kteří postávají poblíž, měli rozumět.

Je také možné, že na jejich chování mám svůj díl viny. Považoval jsem a stále považuji za netaktní mluvit o akcích jednotlivce, věnujíc pozornost tomu, kdo přesně co přesně udělal. Měl jsem za to, že je důležité, že skutek byl vykonán, ale není nutně důležité, kdo ho vykonal. Ukázalo se, že ostatní lidé přemýšlejí jinak. Mysleli si, že když seděli poblíž a já jsem pracoval, měli právo sdílet všechny „plody“ mé práce! A já jsem nechtěně tento postoj podpořil, když jsem namísto „Udělal jsem to“ říkal „Udělalí jsme to“, apod. Považoval jsem za arogantní zdůrazňovat svou roli a oni si to vyložili jako potvrzení důležitosti jejich postávání poblíž.

Ale nikdo z nich se nezamyslel nad faktem, že veškerou práci jsem dělal já a oni byli jen pozorovatelé a svědkové toho, co se dělo. Uvažoval jsem, že by nebylo správné zdůrazňovat svou roli v důležitých činech – to by mělo být ponecháno na ostatních. A ukázalo se, že tito „ostatní lidé“, kteří byli svědky některých mých činů, vyvodili své vlastní „závěry“ o jejich „účasti“ na velkém usilí za záchranu lidstva, přinejmenším! A samozřejmě se podle toho začali chovat.

Viděli, že mohu velmi dobře léčit lidi a usmysleli si, že stačí, aby sami sebe považovali za „velké“ léčitele a automaticky se jimi stanou. Kupodivu této absurditě doopravdy věřili a mysleli si, že mohou jednoduše „mávat rukama“ se stejnou lehkostí a účinností jako já. Ve skutečnosti byli svědky mého „mávání“ velmi často. Nicméně, porozujíc mé činnosti po celkem dlouhou dobu, ani tak nepochopili, že podstata netkví v „mávání“, ne v tom, kolikrát a jaký pohyb provedu, ale v tom, co se děje během pohybů děje v mém mozku! A toto je jednoduše nemožné pochopit z pouhého vnějšího pozorování!

Tak či onak, mí „studenti“ se rozhodli, že byli mistry-léčiteli aniž by vyléčili jediného člověka. Pravděpodobně se chytli „principu“, že pokud to mohu dělat já, mohou to oni dělat lépe! Ale zdálo se mi, že nejsilnější faktor, který uspal jejich svědomí, byly peníze, které již cítili ve svých kapsách a viděli se jako vlastníci rozlehlých rezidencí, pěkných aut apod.

Z mého pohledu není na snění o pěkném domě, dobrém autě apod., nic špatného. Jen je důležité jak na uskutečnění svého snu získáte peníze! Jestliže to může být provedeno pouze podvodem, zradou apod., osobně bych takový sen vždy ODMÍTL bez ohledu na to, jak „smyslupný“ a „velký“ by mohl být!

Ve skutečnosti, pokud je člověk ochoten jít za svým snem přes mrtvoly, jeho sen nemůže být velký. A jestliže je nějaký sen za takový prohlášen – je to jen sebeklam na uklidnění svědomí jedince a podvedení ostatních. Nemyslím si, že by mí společníci měli velké plány pro dobro lidstva. Měli jednoduše jejich lidské sny a přání žít lépe, ale metody, které zvolili pro dosažení svých snů, byly staré jako lidstvo samo – zrada a podvod.

Při čtení těchto řádek by někdo mohl namítnout, že zacházím příliš daleko. Možná by měl pravdu. Mám prostě své koncepty cti a upřímnosti, které realizuji ve svém životě. Z mého pohledu, ti, kterým jsem dal mnoho ze své duše a svých znalostí mi lhali, když říkali, že chtěli získat během jejich pobytu v Německu JEN zkušenosti s léčením lidí. Udajně byli znepokojeni, když den za

dnem seděli a nic nedělali. Také lhali těm lidem, kteří slyšeli o ruských léčitelích a přišli za nimi, doufajíc, že to jsou ti ruští léčitelé. A oni nikoho neodrazovali a ze vzniklé situace si udělali zlatý důl. Nazývám jejich chování zradou, protože je netrápil fakt, že zdiskreditovali vše, co jsem v Německu začal vytvářet. Když Němci slyšeli o mých výsledcích, hrnuli se k nim v domnění, že to jsou ti léčitelé, ale za své peníze nedostali nic, a oběti podvodu řeknou všem, že je to vše je podvod a lež! A přesně to se také stalo...

Další schůzka byla s německým multimilionářem Norstem Baulingem v jeho sídle ve městě zvaném Bamberg. Toto malé krásné město se nacházelo v Bavorsku, ve velmi malebné lokalitě. Cesta tam zabrala autem více než šest hodin. Naše auto jelo maximální možnou rychlostí (maximální možnou pro toto auto!), protože v Německu není ve dvou vnitřních pružích na dálnici omezena rychlost. Setkali jsme se s panem Baulingem, jeho ženou a rodinným přítelem, lékařem známým ve vládním kruzích v Německu. Usadili jsme se v přijímacím pokoji a po obvyklé „čajové-kávové-ceremonii“ jsme se dali do díla. Dílo byla v tomto případě diagnóza Baulingovi ženy pomocí mých metod, za přítomnosti lékaře, který byl s jejím stavem dobře obeznámen, jsa jejím lékařem. Náš hostitel, jeho manželka, já a doktor jsme se odebrali do jiné místnosti, kde jsem provedl diagnózu. Po mém prozkoumání jejího organismu jsem sdělil všechny své závěry rodinnému lékaři, který byl velmi překvapen informacemi, které jsem po krátké diagnóze odhalil. Indikoval jsem množství nemocí o kterých věděl, protože byl její osobní lékař. Zároveň jsem odhalil i jednu velmi vzácnou nemoc, kterou zdaleka ne každý lékař je schopen vůbec diagnostikovat. Nicméně, mně se to povedlo bez jakýchkoliv problémů.

Byl překvapen přesností mých závěrů, ale ještě více překvapen tím, že jsem detailně popsal vývoj nemoci v tomto konkrétním případě, i důvody, které ji způsobili, i mechanismy jejího vývoje. Obvykle se mé vnímání a analýza problémů v lidském organismu velmi odlišuje od tradiční lékařské analýzy, protože já analyzuji procesy jak na celulární tak i molekulární úrovni, což je dosud pro medicínské přístroje nemožné.

Byl ještě více překvapen, když se dozvěděl o možnosti dělat na těchto úrovních změny, s možností opravit poškozené geny, což bylo zcela mimo možnosti moderní medicíny. Rodinný lékař nebyl schopen skrýt své ohromení z toho, čeho byl svědkem. Neuvádím jména nemocí této ženy, ne protože bych si nepamatoval 17 let staré výsledky skenování, ale protože jsem od ní neobdržel povolení mluvit o jejích zdravotních problémech. Mluvím o nemoci té či oné osoby jen v případě, že k tomu obdržím souhlas...

Norst Bauling byl svědkem mé práce a nebyl o nic méně překvapen, než doktor. Zdálo se mi že je více ohromen doktorovou reakcí, protože sám o fungování lidského organismu moc nevěděl a ještě méně věděl o zdravotních problémech. Vrátili jsem se do místnosti, kde „čajový dýchánek“ pokračoval, a náš hostitel, stále pod dojmem toho, co se právě stalo, dal každému mému studentu tisícimarkovou bankovku. Dva ji klidně schovali v kapsách. Třetí ke mně přistoupil, a spustil velmi zábavnou tirádu. Řekl, že si je perfektně vědom, že si ty peníze nevydělal, ale že mi je nenabídne, protože ví, že bych je stejně nepřijal! Měl pravdu. Nikdy bych si ty peníze nevzal, protože nebyly dány mně, navzdory faktu, že za mou práci byli odměněni ostatní. Ale on toto nevěděl a nebyl si jistý, jak bych se zachoval, a bál se natáhnout ruku s bankovkou – co kdybych si ji vzal, co kdybych nebyl tak vznešený, jak si myslel.

Podle svého názoru našel optimální kompromis mezi čestností a chamtivostí. Řekl správná slova a tedy nic neriskoval. Ani tehdy, ani nikdy potom si tento člověk nevzpomněl, že jsem za něj uhradil vcelku velké sumy peněz. Fakt, že by dluh měl být vrácen, z „nějakého“ důvodu taktéž unikl jeho pozornosti. Nikdy jsem nezáviděl peníze, ale jen se mi nelíbilo, když se lidé měnili na parazity, připraveni pod sebe hrabat šekely, kdykoli je to možné. Pokračoval jsem v pozorování mých společníků a k mému zklamání jsem zjistil některé vlastnosti, které ve mně vyvolaly rozhořčení a protest.

Vrátili jsme se z Bambergu na naši „základnu“. Měl jsem navštívit kosmetickou továrnu, která vyráběla šampóny a parfémy. Tam jsem působil na nabídnuté vzorky. Později tyto vzorky měly být testovány na dobrovolnících, aby se zjistila efektivita mého působení. Nakonec nám byli dány

ukázkové sady produktů.

Další schůzka se odehrála v centru výzkumu AIDS. Dorazili jsem do tohoto centra, oblékli se do speciálních ohranných oděvů a vešli dovnitř, kde jsem se měl pokusit ovlivnit kulturu virů. Když jsem začal pracovat, všechny počítače v místnosti se začaly chovat velmi podivně – všechny prostě „zatuhy“. Věnoval jsem nějaký čas tomu, odstínit můj vliv od zařízení. Pravděpodobně jsem se „zapnul“ příliš silně, pokoušejíc se dosáhnout maximálního účinku na kulturu smrtícího viru, jak jsem si tehdy myslel.

To, co se stalo se zařízením, mi dalo jistotu, že s mým působením na kulturu virů proběhlo všechno v pořádku. V té době jsem si byl jistý, že AIDS virus doopravdy existoval. Nepomyslel bych si, že lidé, obzvláště lékaři, budou schopni lhát celému světu a terorizovat všechny zprávami o smrtícím viru. Všechna masmédiá křičela o tomto smrtelně nebezpečném nepříteli lidstva, klasifikujíc virus jako izolovatelný, jinými slovy, že je to virus, který lze lehce izolovat do čisté kultury a tato kultura může být úspěšně studována. Byl jsem požádal, abych ovlivnil přesně takovou kulturu virů.

Kultura mi nebyla ukázána, ani ze vzdálenosti a přes početné izolační zábrany. Bylo mi jednoduše řečeno, že se „to“ nachází ve vedlejší místnosti: pokusil jsem se zneškodnit virus, jsa si absolutně jistý, že tam skutečně je. O dva dny později mi bylo oznámeno, že se nic nestalo. To bylo velké zklamání, ačkoliv jsem chápal, že se jedná o vcelku komplikovanou věc a bylo dost dobře možné, že první pokus selže. Ale tyto myšlenky mi nepomohly v boji proti trápení způsobenému prvním neúspěchem.

Vzhledem k výše uvedenému se může zdát přístup tradičních vědců zajímavý. Po roky a někdy i dekády pracují na tom či onom problému, provádějí tisíce, někdy desetitisíce experimentů a ne vždy dosáhnou žádaných výsledků, a je to považováno za zcela normální. Ale co se týká mne, aplikují se zcela jiná měřítká. Obvykle je mi dán jeden pokus a pokud tento dopadne neúspěšně, okamžitě se objeví slovo šarlatán, ale jestliže pokus dopadne úspěšně, je deklarováno, že je to „normální“ nebo jsou výsledky jednoduše zatajeny.

Byl jsem samozřejmě zklamán, když mi zavolali z centra a oznámili „výsledek“, ale nemohl jsem nic dělat. Teprve mnohem později, když jsem žil a pracoval v San Francisku, jsem se dozvěděl o největším podvodu 20. století – AIDS! Jak se ukázalo, nikdy se nikomu nepovedlo izolovat kulturu viru během celé doby AIDS hysterie. Dokonce ti, kteří za AIDS výzkum získali Nobelovu cenu, američan a pokud se nepletu, němečtí lékaři, odkazují vzájemně na sebe, když dojde na otázku kultury viru.

Fakt je, že tato hysterie je pro farmakologickou mafii velmi výnosná, protože jim pomáhá plnit si rychle a efektivně kapsy! Od úplného počátku nebyla AIDS hysterie nic než speciálně vytvořený hoax za účelem získání obrovských zisků. Zároveň zdaleka ne všichni lékaři o tomto mlčí. Existuje mnoho knih, které vyzývají veřejnost, aby ohledně tohoto podvodu „otevřela oči“.

Mnoho lidí se ptá: co po tom ti lidé kteří údajně trpí AIDS, co doopravdy mají, na co umírají? Umírají na neexistující virus? Jak by to mohlo být možné?! Jistě, lidé umírají. Umírají na vyčerpání svého imunitního systému, které je způsobeno ne AIDS virem, ale jinými faktory. Jaké to jsou? Hlavní důvod selhání imunitního systému jsou velké dávky antibiotik a dalších léků, které vedou k téměř kompletnímu zničení imunitního systému.

Nejvíce alarmující fakt je, že útok farmakologických produktů na lidský organismus vyúsťuje v rození dětí s kompletní nebo částečnou absencí imunitního systému. To znamená, že jakákoliv infekce může být smrtelná. A moderní medicína a farmakologické firmy, které stojí za ní, je za toto plně zodpovědná. Farmakomafie je v honbě za mamutími zisky připravena provést jakýkoliv podvod a klam za účelem skrytí stop jejich zločinů proti lidstvu a zvýšení jejich příjmů.

Mnohem později jsem si uvědomil, že jsem byl požádán ovlivnit „černou kočku“ v „černé místnosti“, kdy tam ale žádná „kočka“ nebyla. V tomto případě hrál roli „černé kočky“ notoricky známý AIDS virus! Vědci-epidemiologové nejspíše velmi dobře věděli, že tam ve skutečnosti žádný virus není! Ale i přesto hlásili „negativní“ výsledek. Naneštěstí jsem tehdy nevěděl, co vím dnes. Také jsem tehdy nevěděl, že by člověk neměl slepě věřit „vědcům“ jen proto, že se tak sami

nazývají...

Slepě jsem věřil faktu, že vědci nelžou, tj., že pokud něco prohlásí, je to doopravdy tak! Má vlastní zkušenost mne přinutila vyvinout velké úsilí, abych se tohoto zvyku zbavil. Ale než jsem začal působení, mohl jsem si jednoduše ověřit, zda tam virus byl či nikoliv, namísto slepého spolehnutí na sdělenou informaci! Kdybych na to tehdy pomyslel, porozuměl bych, že jsem byl podveden, společně se všemi ostatními. A jestliže ostatní lidé nemají schopnost ověřit si pravdivost toho či onoho tvrzení, já ji mám. Navíc, otestoval jsem ji při více než jedné příležitosti, a nikdy mne nezklamala! Jednoduše jsem vůbec nemohl představit, že někdo, zvláště lékaři, mohou takto lhát! Tehdy mi taková myšlenka přišla jednoduše kacířská!

Ale nejvíce šokující fakt je, že Velká Lež je stále rozšiřována masmédií, které jsou financovány „bezednou kapsou“ farmaceutických monster, které vydělávají na lidském zdraví, a nemají vůbec žádný zájem na tom, aby se lidé uzdravili. Stejně jako na tomto nemají zájem moderní lékaři, protože věčně nemocný pacient je nejlepší pacient! Ale v roce 1990 jsem nebyl schopen uchopit myšlenku, že někdo, zejména vědec-lékař, mohl takto lhát a manipulovat v zájmu toho či onoho sobeckého cíle. Proto jsem byl silně zklamán, když jsem se dozvěděl negativní „výsledek“ mé práce s „kulturou“ AIDS virů, která ve skutečnosti vůbec neexistovala.

Mezitím se vše ubíralo normálním směrem. Po návštěvě Norsta Baulinga a jeho ženy jsme navrhli termín mé další návštěvy, abych pokračoval v léčení. Když jsem absolvoval všechny naplánované schůzky, přijel jsem opět do Bambergu. Tentokrát se mnou byl jen jeden „pomocník“, který uměl celkem dobře anglicky. Steulerova tlumočnice s námi nebyla schopna přijet – Steulerova firma neměla na starost jen mne. Měli mnoho jiných projektů a mnoho z nich mělo vztah k SSSR. V Bambergu jsme strávili deset dní. Baulingovi pro nás pronajali hotelový pokoj poblíž jejich sídla. Chovali se k nám velmi dobře. Každé ráno jsem měl léčebné sezení s Frau Baulingovou a poté nás brala na prohlídky památek.

Bavorsko má velmi bohatou historii, stejně jako úžasnou přírodu. Proto bylo těchto deset dní v Bambergu velmi zajímavou a naučnou zkušeností. Každý den jsme viděli jiná místa, starodávné hrady, středověké pevnosti a malá bavorská městečka.. Téměř každé městečko mělo své vlastní muzeum či tradici místních řemesel. Ve středu a neděli se k nám připojoval Norst Bauling. Když s námi chtěli vést plodnější konverzaci, ne na úrovni špatné angličtiny, zvali tlumočnicka německého nebo ruského původu.

Bylo pro mne velkým potěšením setkat se s tímto párem. Nechovali se k chudým Rusům ani povýšeně, ani přehlíživě. Téměř všichni Rusové, kromě sovětské elity, nevlastnili skoro nic. Norst Bauling mi ukázal jeho pýchu a radost – sbírku aut. Mamutí hangár byl plný starých aut, z nichž některá existovala jen v jedné kopii! Mercedesy, Rolls-Royce, Porsche, Jaguar, Ferrari a jiné značky, které se dostali do jeho sbírky kvůli té či oné unikátní vlastnosti. Jakýkoliv občan SSSR by v roce 1990 mohl tato auta vidět nanejvýš ve filmu, a zde byla přímo před mýma očima!

Samozřejmě se mi velmi líbila! Ukažte mi moderního muže, kterého nezajímají auta! Muži mají své „hračky“ - zbraň, koně či auto. V různých epochách byly různé „hračky“, ale nějaké existovaly vždy! Muži mi porozumí, co jsem cítil, když jsem se ocitl mezi takovým množstvím „hraček“, a jejich majitel jednoduše zářil hrdostí nad svou sbírkou. A měl veškeré právo být na ni hrdý! Nejen že tuto kolekci shromáždil, ale také každý jednotlivý kus opravil do původního stavu s použitím originálních dílů. Byl to skutečný zážitek, vidět pod padesátiletými karosériemi díly zářící novotou, jako kdyby právě sjeli z výrobní linky. V roce 1990 měla jeho sbírka hodnotu přes tři sta milionů marek.

Těchto deset dní v Bambergu mi o Německu povědělo hodně, mnohem více, než celý zbývající pobyt. Po tomto prvotním desetidenním ošetření jsme plánovali pokračovat v léčbě později, ale nakonec se tak nestalo. Po mém návratu na „základnu“ se odehrálo několik dalších schůzek, ale nebylo to nic zajímavého. Jeden víkend nás Norbert Steuler požádal navštívit německou vesnici a pomoci jeho nevlastnímu bratru se sklízni vína. Souhlasil jsem, stejně jako ostatní, protože bylo velmi zajímavé seznámit se životem v německé vesnici.

A ..., tady jsme byli - v německé obci, sbírajíc zralé hrozny. Práce nebyla těžká, ale vyžadovala

určité dovednosti. Měli jste ustříhnout speciálními nůžkami trs vína a přejít k dalšímu, atd... sběr vína v Německu se moc neliší od stejné činnosti v jakékoliv jiné zemi. Nicméně, protože jsem předtím víno nikdy nesklízel, mělo to pro mě určitý romantický nádech. Ale to, co jsem zažil po práci, by se v žádné jiné zemi neodehrálo. Po skončení sklizně náš hostitel, dobromyslný sedlák, prostřel stůl a všechny nás pozval. Přítomnost tlumočnicka nám dovolila mluvit o mnoha různých věcech, a hovor se po čase stočil na rybaření. To by bylo docela obyčejné téma, nebýt jednoho malého ALE...

Vlastník útulné německé usedlosti nám objasnil, s naprostou vážností, že aby se někdo mohl stát rybářem, bylo nutné absolvovat speciální kurz a projít zkouškami, které měly asi sto otázek. To samo o sobě bylo trochu divné slyšet, alespoň pro mě. Ale později jsem slyšel něco ještě podivnějšího, když začal vysvětlovat, jak by rybář měl jednat, když chytil rybu. Rybář by měl mít speciální hůl se kovovou koulí na konci. Když vytáhl rybu, měl ji holí usmrtit, aby ryba netrpěla. Opravdu, nejvyšší stupeň lidskosti! Můj názor o Německu a jeho občanech by zůstal růžový, pokud bych se nezeptal, co by se stalo, kdyby rybář vytáhl rybu, ale nezabil ji holí!?

Odpověď na tuto jednoduchou otázku byla vpravdě šokující. Pravděpodobně šokovala jen mne, nemůžu mluvit za ostatní, když jsem slyšel, že rybář, který viděl, jak jiný rybář nezabil rybu, aby ji zachránil před utrpením, by se měl dostat k nejbližšímu telefonu (mobilní telefony nebyly tehdy tak rozšířené) a nahlásit incident policii! Policie měla přijet a udělit pokutu za mučení ryby!!! Zeptal jsem se, proč by druhý rybář neměl rybu zabít, když mu jí bylo líto, nebo proč by neměl prvního upozornit, že ji zapomněl zabít. Odpověď zněla: to nebyla jeho věc, neměl právo říkat ostatním rybářům, co by měli dělat, a nemohl rybu zabít, protože to nebyl on, kdo ho chytil!

Všechno toto bylo řečeno s velmi vážným výrazem ve tváři. A když jsem se zeptal, co by měl německý občan dělat, když byl svědkem, že někdo obtěžuje dítě nebo dívku, slyšel jsem stejnou odpověď. Člověk by měl najít nejbližší telefon a nahlásit incident na policii. Policie by přijela a ... myslím že je všem jasné, co by se dělo poté!

Odpověď na jakoukoli podobnou otázku byla stejná – člověk by měl nahlásit incident příslušným úřadům a poté to bude jejich odpovědnost, začít jednat. Člověk by měl jen vše nahlásit daným úřadům a to bylo vše! Tato odpověď byla typická nejen pro tohoto člověka, ale skoro pro všechny Němce! Němci jsou jistě extrémně disciplinovaný národ, ale, pravděpodobně poprvé ve svém životě, jsem byl šťastný, že jsem se narodil v Rusku a byl hrdý na to, že jsem Rus!

Jeden může stavět velmi malebné vesnice a mýt cesty šampónem, ale je nemožné to stejně provést s jeho duší. Ruská duše byla, je a vždy bude pro cizince záhadná a poprvé ve svém životě jsem porozuměl proč! Téměř každý Němec nahlásí prohřešky jiného Němce, ale z „nějakých“ důvodů bude mlčet o vlastních, nebo bude on nebo ona podvádět, pokud to dost vynese. A toto mám z vlastních zkušeností. Zde je jedna z nich.

Norbert Steuler mne požádal o pomoc pro manželku jeho přítele, ačkoliv německý koncept přátelství je pro mne také velmi podivný. Žena měla vyhřezlou dělohu. Několik operací, které podle lékařů měly situaci vyřešit, situaci jen velmi zhoršily. Nemohla vycházet z domu a musela téměř neustále ležet na lůžku. Její situace byla velmi vážná.

Když jsem s ní začal pracovat, vše šlo velmi dobře. V krátké době již mohla vstát a normálně chodit. Avšak když přišel den platby, její muž mi s lítostí oznámil, že se vše bohužel vrátilo do původního stavu a že tedy nezaplatí.

Co lze v této situaci dělat? Spěchat dokázat jim, že máte pravdu a oni lžou?! Tak či onak, pravdě netrvalo moc dlouho, aby vyšla najevo. Večer před mým odjezdem z Německa jsem pozval Norberta Steulera a jeho tlumočnicki do restaurace. Ohromně sledoval svého přítele a jeho ženu, jak vstupují do restaurace! Žena byla naprosto v pořádku. Měla lehké elegantní šaty a nevypadala jako na smrt nemocná žena a nebyly vidět žádné známky, že by měla nějaký specifický problém. Když mne uviděla, zrudla jako rak, chápadíc, že jejich podvod byl náhodou odhalen. Osobně jsem nebyl tímto druhem „zázračného“ zotavení překvapený, poté, co osoba odmítla zaplatit, ale pro Steulera to bylo velké překvapení. O několik dní dříve na vlastní uši slyšel nářky a lítost, že moje léčba „nepomohla“ a proto za mojí práci nezaplatí. Jeho vlastní tchán a tchýně také zmizeli bez placení.

Je pravda, že oni netvrdili, že moje léčba nepomohla, ale jednoduše v den smluvený k platbě nepřišli. Pravděpodobně znenadání začali trpět „sklerózou“ a ukázalo se, že jsem jim pomáhal od špatného problému.

Lidé se tímto způsobem chovali stejně v Sovětském Svazu jako v Německu, a, jak ukázala budoucnost, také v USA. Každý něco chtěl, ale ne každý byl připraven za to zaplatit. Je to pravděpodobně jediná věc která spojuje lidi, bez ohledu na jejich národnost nebo třídní postavení. Chudí lidé, lidé střední třídy, bohatí lidé a velmi bohatí lidé se chovali stejným způsobem. Takže, existuje zde „třída duší“ lidí, navzdory všem ostatním rozdílům!

Mimochodem, ukázalo se, že koncept přátelství v Německu je velmi specifický. Když jsme hovořili, Norbert Steuler byl velmi otevřený a řekl mi nějakých problémech, které měl v životě. Když jsem se ho zeptal, proč se neobrátil pro pomoc na přátele, jeho odpověď byla, že by se v tom případě musel vzdát půlky své firmy. Byl jsem velmi překvapený takovou „přátelskou“ pomocí a zeptal se ho, co by tedy udělali ostatní. Řekl mi následující: „Když ostatní vědí, že máte potíže, udělají vše, co mohou, aby vás zruinovali a získali vaši firmu za babku, a když je to možné, tak vše ostatní, na co dosáhnou...“

Toto pro mne bylo naprosto neakceptovatelné. Bylo to neakceptovatelné v roce 1990, v sovětských časech, a je to stejně tak neakceptovatelné dnes, poté, co jsem žil patnáct let v USA. Člověk by se měl chovat jako lidská bytost nezávisle na tom, v jaké zemi, času a sociální struktuře žije. A není žádné ospravedlnění za zradu, podlost, nečestnost apod. Obvykle lidé hledají možnost ospravedlnit své kroky, uklidnit své svědomí, pokud nějaké mají!

Jak jsem zjistil později, zdaleka ne všichni mají koncept svědomí a význam „hryzní svědomí“ je mnoha lidem neznámý. Například, židovská Tóra dává velmi jasné instrukce / příkazy, že Židé nemají žádné závazky, pokud jde o gojímý (ne-Židy), že není nutné, aby dostali svým přísahám a plnili sliby dané gojímům, a je tam i mnoho jiných věcí. Idea takzvané ruské duše, kterou mnoho lidí nechápe a nikdy nepochopí, je mi osobně mnohem bližší. Výsměch tajemné ruské duši se objevuje ze strachu, který se nevyhnutelně nachází u lidí, jejichž mentalita jim neumožňuje porozumět tomu, co to tajemná ruská duše je! A to, co nelze pochopit, je obáváno a nenáviděno, protože je to záviděno na podvědomé úrovni!

Jistě, existuje dostatek spodiny a darebáků mezi geneticky ruskými lidmi, zejména proto, že v průběhu téměř celého 20. století byl účelně fyzicky odstraněn výkvět ruského národa, a na ty, kteří přežili, byly uloženy "nové" morální normy. Nedívám se slepě a jednostranně na podstatu věcí, jak by si někdo mohl myslet. Ruští lidé si stále zachovávají onu vzácnou jiskru duchovní čistoty, kterou ostatní již ztratili nebo nikdy neměli... Ale, jak se říká, chutě se různí. Někteří jsou připraveni se tohoto "zbytečného" svědomí snadno vzdát, aby byl jejich život jednodušší a pohodlnější. Někteří jsou připraveni jít přes mrtvolu a, naneštěstí, dělají to celkem často... Ale pro mě to bylo neakceptovatelné tehdy, stejně jako je to pro mě neakceptovatelné dnes...

Po návratu z Bambergu jsem pokračoval v přijímání pacientů. Touto dobou jsem získal informaci, že mí spolupracovníci měli velmi podivný koncept „léčení zdarma“. Jejich „neplacená“ léčba se ukázala pro osoby, kteří jim věřili, mnohem dražší, než má placená pomoc. Když jsem jim připomněl jejich sliby a fakt, že neměli žádné morální právo si za své služby brát peníze, protože neměli žádné zkušenosti a nikdy nikoho nevyлéčili, ani z jednoduchého nachlazení, vzbouřili se. Dva z nich protestovali. Řekli, že nemám ponětí o tom, jak dělat byznys, atd. Dokonce mne osočili, že za svou práci získávám více peněz než oni, když jsem jim dal plat 900 rublů měsíčně a sám jsem měl 1200. Dostávali 900 rublů měsíčně, což v letech 1989-1990 byly vcelku velké peníze, ale z nějakého důvodu zapomněli, že tyto peníze byly placeny z mých výdělků za práci, kterou jsem dělal sám a s kterou neměli nic společného! Problém byl, že podle sovětských zákonů jsem tehdy neměl právo mít tak enormní plat. Proto jsem se rozhodl udělat dobrý skutek a zapsat na výplatní listinu i jejich jména, protože tehdy byli oba nezaměstnaní. Chtěl jsem jim jednoduše pomoci.

Slyšel jsem tento druh výčitek v případě cesty do Maďarska – jeli tam, protože jsem na tom trval. Nebudu opakovat, co jsem od nich slyšel. Byl jsem velmi překvapen, že toto vše považovali za normální a dané. Někdy se ukáže velmi zvláštní věc: pokusíte se někomu pomoci, on to vezme

jako automatické a začne požadovat více, protože si myslí, že když je pro něj něco uděláno, má ihned právo na více. Tak či onak, situace dosáhla kritického bodu a rozhodl jsem se zakročit. Řekl jsem, že jsem jejich chování pozoroval po dlouhou dobu a jestliže si přejí diskutovat vzniklé problémy, měli by naslouchat tomu, co jsem si o dané situaci myslel. Řekl jsem jim vše, co jsem si o jejich chování a o podstatě jejich skutků myslel, a že jsem rád, že mi svou pravou tvář odhalili tak rychle. Někdy by možná shledal jejich skutečnou povahu vcelku normální, ale pro mě byli znechucující a řekl jsem jim to. Také jsem je informoval, že od tohoto momentu mohou vést vlastní „byznys“ jak chtějí, a že s nimi nadále nechci mít nic společného. Po tomto zůstali úplně stranou a dívali se na mne, jako bych byl jejich nepřitelem. Pravděpodobně si mysleli, že je nadále ponosu na zádech a byli překvapeni, že jsem s tím přestal. Ještě více překvapeni byli, když lidé, jimž začali nabízet své služby sami za sebe, s nimi dokonce ani nechtěli mluvit, ačkoliv jsem nikomu neřekl, že už ke mně nepatřili. Když byli dotázáni, zda vím o jejich konání a odpověděli, že nyní pracují „sami za sebe“, jejich služby byly slušně odmítnuty. Zjevně byli toho názoru, že si plně zaslouží respekt, který směrem k nim lidé projevovali, dokud byli se mnou, a později byli překvapeni, že s nimi nikdo nechtěl dokonce ani mluvit.

Ale to se stane později, mezitím oslavovali svou „svobodu“ od mých směšných morálních proslovů, jak si tehdy mysleli. Konečně dostali možnost dělat to, co chtěli, a oni chtěli jedinou věc – peníze, tak mnoho, jak jen bylo možné a začali zběsile jít za pění, a ani se s tím netajili. S lítostí jsem sledoval, jak před mýma vlastníma očima tito lidé, které jsem znal roky, ztráceli lidskou tvář. Bylo jasné, že měli slabou morálku, která rychle zmizela, když viděli prosperitu jiných lidí. A jádro věci nebyl fakt, že by mi vadilo, kdyby si vydělali peníze: bylo to jen v tom, že nikdy nikoho nevyhlídli, nevěděli jak to udělat, a pokud vezmu v úvahu jejich přístup, nikdy se to nenaučí! Bylo mi líto, že jejich skutky zdiskreditovaly vše, co jsem začal budovat vlastním úsilím, jmenovitě, důvěru lidí v tyto léčebné metody. Podváděli svým konáním lidi, protože proklamovali něco, čeho nebyli schopni a nevěděli, jak to udělat. Možná si mysleli, že když byli přítomni mé práci, stačilo to, aby se z nich stali velcí léčitelé.

Faktem je, že za účelem léčení osoby je třeba získat znalosti, znalosti a znovu znalosti! Člověk potřebuje získat zvláštní znalosti, dovednosti a zkušenosti, které nemohou být získány, ani kdyby někdo do hloubky studoval moderní medicínu. Jádro věci je v tom, že moderní medicína je založena na mylném porozumění podstaty nemocí. Přesněji řečeno, moderní medicína nemá vůbec žádné porozumění podstaty nemocí, protože směřuje své veškeré úsilí k symptomům nemocí, namísto prvotní příčině, a nerozumí skutečné podstatě živé hmoty a mnoha dalším věcem...

Skutečnost, že mnoho lidí, kteří viděli, jak jsem se pracovat s pacienty, nebo byli v té chvíli vedle mě nabyli jistoty, že pochopili a věděli všechno o tom, jak to fungovalo, mě vždycky překvapila. Obvykle jejich „know-how“ sestávalo z kopírování mých pohybů rukou. A tito „experti“ nebyli schopni dokonce ani pochopit, že pracoval můj mozek a moje ruce byly pouhými snímači, nástroji. A když jsem se zeptal člověka, se kterým jsem pracoval, aby mě informoval o tom, co a kdy bude cítit nebo vidět, znamenalo to pouze to, že ten či onen pocit, nebo ten či onen obraz nebyl nic, než špičkou ledovce skutečného procesu a byl jen užitečným nástrojem, který jsem potřeboval, abych mohl proces komfortněji řídit! Mluvil jsem o tom více než jedenkrát, ale **nikdo** mým slovům nevěnoval pozornost a každý považoval za dostačující kopírovat mé pohyby rukou a získat „potřebné“ pocity ze strany pacienta, aby práce byla vykonána...

Ale ukazovalo se, že „práce“ vykonána nebyla. Když jsem pozoroval tento druh naivity, vždy jsem si vzpomněl na jeden starý film o kouzelníkovi, který se nějak dostal mimo svou dobu. Když byl požádán, aby vykouzlil telefon, přivolal mramorový telefon z nejlepšího mramoru a sluchátko ze zlata, ale bylo nemožné takovýmto „telefonem“ telefonovat! Interní forma neodpovídala externí – věčný filozofický problém jednoty obsahu a formy. Podobně moji „mudrci“-studenti viděli jen externí část procesu a mysleli si, že to stačí na to, aby dosáhli téhož, co já! Je zřejmé, že neměli nejmenší problém se „skromností“. Mé „my“ vzali zjevně velmi seriózně.

Můj úmysl nesoustředovat pozornost na sebe, ale na důležitost toho, co se odehrávalo, byl interpretován velmi neobvyklou cestou – dal těmto lidem jistotu, že jejich přítomnost mé práci byla

více, než pouhá přítomnost. Nicméně budoucnost ukázala, že udělali vážnou chybu v principech, když takto smýšleli. Moje neochota vytvářet kolem sebe nějaký druh svatozáře vyústila v to, že si tuto svatozář začali „vytvářet“ oni. Nepomyslel bych si, že tak směšné chování je vůbec možné. Realita se ukázala být mnohem barvitější než moje fantazie! Bohužel, tihle lidé nebyli poslední, kteří se tak zachovali.

Před mým odjezdem z Německa jsem se rozhodl koupit auto. Moje výdaje a fakt, že ne každý za mojí práci zaplatil mi zabránil v nákupu nového vozu. Proto jsem se rozhodl koupit nějaké dobré auto z druhé ruky. Vybral jsem deset let starý stříbrný Mercedes-Benz 230. Bylo zřejmé, že se o auto původní majitel staral velmi dobře. Auto mělo spoustu přídatných vylepšení; nejzajímavější byla možnost měnit tlak v pneumatikách, aniž by člověk musel vystoupit z auta. Takže, po nějakém váhání jsem ho koupil. Získal jsem řidičský průkaz jen krátce před cestou do Německa, a podařilo se mi řídit auto jen párkrát, když jsem se připravoval na své řidičské zkoušky. V dětství mě babička párkrát nechala řídit jejího „Záporožece“. Ale to mohlo být těžko považováno za řidičskou praxi. Měl jsem tedy určité potíže přinutit auto k pohybu. Bylo mi vysvětleno, že abych uvedl auto do pohybu, měl bych souběžně povolovat spojkový pedál a zároveň druhou nohou lehce dávat plyn. Byl to pro mě problém. Namísto, abych trochu sešlápl plyn a pomalu povoloval spojku, pokoušel jsem se „vystihnout“ okamžik, kdy spojka zabírala, souběžně hýbajíc pedály. Někdy se mi to povedlo, ale zdaleka ne vždy.

Babička se projevila jako velmi špatný učitel jízdy. Ale navzdory tomuto srandovnímu nedorozumění jsem měl auta velmi rád. Jen jedna věc zůstávala stejná – nebylo v mých možnostech nějaké si koupit. Po pravdě bych mohl ušetřit na nějakou ojetinu, ale vždy nastala situace, kdy jsem musel někomu pomoci, takže se mi požadovaná suma nepodařilo naspořit. Proto jsem nebyl schopen získat nějaké řidičské zkušenosti. Když jsem tedy koupil mercedes, neměl jsem nejmenší ponětí, jak ho řídit.

Na sedadle spolujezdce jsem seděl při více než jedné příležitosti. Nicméně je jedna věc sedět vedle a sledovat, jak to někdo dělá, a vcelku jiná věc je dělat to sám. Navíc, vnitřní uspořádání německých aut bylo dost odlišné od sovětských. Obzvláště v noci – mnoho osvětlených zařízení vytvářelo dojem, že jste uvnitř UFO, nebo alespoň v kokpitu letadla! Navíc měl můj mercedes automatickou převodovku a jen dva pedály, namísto třech. Jistě, není to nic složitějšího, ale když nevíte přesně co k čemu je, cítíte se trochu ztraceni.

Neriskoval jsem jízdu k domu, kde jsem měl pronajatou místnost. Ale večer, když mé pokusy ovládnout auto nemohl nikdo vidět, začal jsem „sedlat“ svého ocelového oře. Po pravdě jsem se strachoval zbytečně, všechno bylo hodně jednoduché a rychle jsem si na řízení auta zvykl. Příští den jsem „závodil“ na německých cestách. A následující den otestoval dálnici. Vnímám jsem rychlost a vzdálenosti velmi dobře a nezakoušel žádný strach ani z jiných aut, ani z rychlostí. První věc, kterou jsem na dálnici zkusil, bylo dostat z auta maximální rychlost. K mému zklamání mělo omezovač na pouhých 220 km/h. Ale navzdory tomu jsem zažíval úžasný pocit z pohybu, zvláště na výborných německých cestách. Auto bylo i při téhle rychlosti velice stabilní. Pohyb byl neuvěřitelně hladký a plynulý – přišlo mi zatěžko uvěřit, že je něco takového vůbec možné, berouc v úvahu nevalný stav ruských cest. Nakoupil jsem nějaké dárky pro mé drahé a nejbližší a také nějaké věci pro mě, jako japonský TV set, videorekordér apod. Také jsem mercedes přezul do nových švédských zimních pneumatik. Ve zkratce, auto se proměnilo v „bonbón“. Bylo radost se na něj dívat, a ještě větší ho řídit.

Před odjezdem z Německa jsem měl malou nehodu. Ještě jsem si nestačil zvyknout na rozměry auta, zvláště při parkování. Cesta okolo domu, kde jsem bydlel, byla do kopce a když jsem parkoval na svahu mezi dvě stojící auta, příliš mnoho jsem zacouval, nevšiml si, že jsem moc blízko druhého auta a narazil do něj tažnou koulí. Můj mercedes neměl ani škrábnutí, ale sousedovou auto bylo poškozeno. Předchozí vlastník tažnou koulí dobře upevnil, pravděpodobně často jezdil s přívěsem. Tak či onak, vyzkoušel jsem si poprvé v životě, jak funguje pojistka. Když jsem auto kupoval, nechal jsem ho hned pojistit. Soused byl právník. Dal jsem mu všechny potřebné informace a on se postaral o zbytek. Byl to osamocený incident a příliš mne to nerozladilo. Do odjezdu zbývalo

několik dní a tak jsem se začal připravovat. Touto dobou se můj třetí „student“ zeptal na radu, jak by měl své peníze využít. Odpověděl jsem mu podle svých znalostí – nejlepší investicí by bylo koupit ojeté auto za účelem pozdějšího prodeje v Rusku, což by přineslo maximální výnos na investovanou marku.

Poděkoval mi za radu a požádal muže tlumočnice, Vladimíra, aby mu s tímto pomohl. Také požádal mě, abych šel s ním a pomohl mu auto vybrat. Souhlasil jsem. Nicméně, jedna věc mě mírně překvapila. Toho člověka dokonce ani nenapadlo zeptat se mě, kolik mi dlužil za celý pobyt v Německu. Pravděpodobně považoval životní výdaje nás čtyř za čistě můj problém, který se ho netýká. Bydlel, jedl a oblékal se na můj účet po dobu dva a půl měsíce, a to nepočítám náklady na cestu.

Jiná věc byla, když žádné peníze neměl – v tom případě jsem považoval za samozřejmé, že budu platit výdaje. Ale byl to vcelku jiný případ, když měl peníze, které si vydělal stejně jako já. Ale on se nezeptal na nic. To mě překvapilo a pokračoval jsem v pozorování jeho chování. První dva „rebelové“ alespoň vrátili část peněz, které jsem za ně zaplatil. Jednoduše jsem řekl, jakou sumu jsem utratil během našeho pobytu za jídlo a ubytování a jestliže to považují za vhodné, mohou mi to vynahradit. Každý je schopen vydělit celkovou sumu čtyřmi. Když jsem to oznámil, stáhl jsem se. Netrval jsem na tom, že musí ty peníze vrátit. Jednoduše jsem považoval za samozřejmé, že každá čestná osoba musí odpovídajícím způsobem jednat. Nejprve, je třeba splatit dluh cti, a pak jeden může se zbytkem peněz dělat, co uzná za vhodné, to je jeho právo. Měl jsem tento koncept cti, ale nevyžadoval jsem po nikom, aby jednal dle mých konceptů – jen podle vlastního svědomí.

Bylo pro mě velké překvapení, když byli dva „rebelové“ schopni oželeť nějaké peníze a jeden z nich mi je přinesl k zaplacení dluhu. Se zjevnou nechutí, ale udělali to. Potěšilo mě vědět, že stále mají nějaké svědomí. Ale svědomí třetího bylo zjevně v „hlubokém spánku“ a nemělo čas se „probudit“. Jak by jinak bylo možné vysvětlit fakt, že nenastolil otázku dluhu ani tehdy, ani nikdy později? Namísto toho se se mnou radil o nejlepší cestě, jak peníze utratit. „Rebelové“ byli „prohnilí“ jedním způsobem, třetí muž jiným.

Našli jsme mu dostupné auto a on ho koupil...

22. Zpět do SSSR

Měl jsem tedy spolucestujícího ve vlastním autě. Koupil jsem sadu vysílaček, abychom mohli během cesty komunikovat. Naplánovali jsme cestu a byli připraveni vyrazit. Večer před naším odjezdem jsem, jak jsem již zmínil, pozval Norberta Steulera do restaurace, následující ráno jsme se s ním přišli rozloučit do jeho kanceláře a vydali se na cestu domů, každý ve vlastním autě. Byl to pro mě jak test, tak trénink řízení. Dostali jsme se na dálnici, nasměrovali se správným směrem a jeli tak rychle, jak auta dovolovala.

Jeli jsme poměrně dlouho z jihu na sever, postupně se odklánějí k východu. Zvolili jsme takovou cestu, kdy jsme se během pohybu na sever také odkláněli k východu, míjejíc Berlín, poté bychom přešli od západu na východ Polsko a hranici do SSSR přešli v Brestu, Bělorusku. Zastavovali jsme jen na čerpacích stanicích – natankovat a koupit jídlo nebo pití. Ukázalo se, že můj společník musel z „nějakého“ důvodu vždy na záchod, když došlo na placení. Jeho žaludek trpěl zvláštní poruchou – tak výhodnou pro jeho majitele. Pokračoval jsem v pozorování mého posledního studenta. Peníze nade mnou nikdy neměli moc, ale vždy jsem si je musel zasloužit prací. Nikdo nikdy nepřišel a nedal mi peníze ať už jako dar, nebo v nějaké jiné formě. Po pravdě, ani bych takové dary nepřijal. Vždy jsem se cítil nepříjemně, když mi někdo prokazoval laskavosti. Proto jsem vždy dával přednost tomu, vydělat si peníze sám.

Mimoto, nikdy jsem nevěřil, že někdo přijde a nabídne mi na mé plány a projekty peníze. Přesněji řečeno, bylo mi nabídnuto vše, co si má duše kdy mohla přát, ale nemohl jsem akceptovat to, co po mě bylo za tuto „manu z nebes“ požadováno. S penězi jsem si nelámal hlavu, ačkoliv jsem

rozuměl, že bez nich bylo nemožné téměř cokoliv získat, obzvláště to, čemu jsem zasvětil svůj život.

...